

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Alexandru Buican

DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)

Design copertă: Andrea Nastac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEUROIS-GIVAUDAN, DANIEL

**Bolile karmice : cum să le recunoaștem, să le înțelegem și să
le vindecăm** / Daniel Meurois-Givaudan ; trad. din lb. franceză
de Monica Vișan. - Ed. reviz.. - București : For You, 2018

ISBN 978-606-639-256-3

I. Vișan, Monica (trad.)

159.9

Editura For You

Tel./fax. 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-For-You

Instagram: @edituraforyou/

Twitter: @EdituraForYou

Printed in Romania

ISBN 978-606-639-256-3

DANIEL MEUROIS-GIVAUDAN

BOLILE KARMICE

*Cum să le recunoaștem, să le înțelegem
și să le vindecăm*

Ediție revizuită

Traducere din limba franceză de
Monica Vișan

Editura For You
București

întrucât germanii anumitor tulburări de sănătate, care s-au manifestat deja ori sunt pe cale să o facă, pot fi reperați aici, sub forma unor dâre luminoase specifice. În general, culoarea sa, de obicei de un galben electric, este vizibilă până la o distanță de 180 de centimetri de corp.

4) **Aura cauzală** – Este cea care constituie tema acestei cărți. Ea reprezintă banca noastră centrală de date, emanația memoriei profunde, care ne urmează de la o viață la alta și care, uneori, ne condiționează.

Ansamblul celor patru aure constituie oul auric de bază al oricărei persoane adulte. Prin urmare, el este – prin structura sa generală, prin funcționarea și prin detaliile pe care le oferă – cel care se ia în calcul pentru o citire completă a aurei.

Asta nu înseamnă să credem că posibila emanație subtilă a ființei umane se oprește aici. Există în noi și alte dimensiuni, alte spații de conștiință și de viață, adică alte aure în devenire. Din păcate, nu le găsim exprimate aici, pe Pământ, decât la foarte puține persoane, care au atins acea formă de control. Incontestabil, e caracteristica celor mai mult decât înțelepți... a ființelor împlinite, adică, la urma urmei, a adevăratelor ființe umane.

Pentru mai multe informații referitoare la structura energetică a corpului uman, precum și la perceptia aurelor, consultă și lucrările *Vălurile de lumină*, de A. și D. Meurois-Givaudan, și *Cititul aurelor și metode eseniente de vindecare*, de A. Meurois-Givaudan.

Cuprins

Înainte de orice altceva...	7
Capitolul 1. O primă abordare	11
Capitolul 2. De la fizic la psihologic	29
Capitolul 3. Mecanismele memoriei	37
Capitolul 4. Fobiile	47
Capitolul 5. Blocaje și niveluri de conștiință	59
Capitolul 6. Cazuri speciale și povești în doi	79
Capitolul 7. Derapaje	93
Capitolul 8. Cauzalul cauzează încă	111
Capitolul 9. Despre karmă	121
Capitolul 10. De la a consola la a vindeca – principii și exerciții.....	135
Anexă	156

Capitolul 1

O primă abordare

Cathy tocmai trecuse pragul camerei mele de lucru. În jur de 40 de ani, foarte îngrijită; din privirea ei străbătea, totuși, un fel de tristețe sau oboseală. Ne întâlneam pentru prima oară. Nu știam nimic despre ea, în afară de ceea ce-mi mărturisise într-o scrisoare.

„De la douăzeci de ani“, îmi scrise ea, „am niște crize îngrozitoare de astm. În afara câtorva scurte perioade de pauză, toată viața mea a fost marcată de manifestări permanente ale acestei boli. Nimic nu ajută. După cum vă puteți imagina, am încercat totul, am înghițit tot ce se putea, am urmat toate tratamentele posibile. Desigur, au existat momente de acalmie, chiar de ușoară ameliorare, când am crezut că pot scăpa, dar, invariabil, crizele au revenit și acum mă aflu tot în punctul din care am plecat“.

Povestea lui Cathy, cel puțin din ceea ce știam, era una clasică: un post de secretară a directorului unei mici întreprinderi, un soț cu care spunea că este fericită și trei copii, dintre care unul intrase la facultate. În aceste condiții, demersul care o aducea la mine era mai puțin obișnuit. Deschisă la ideea că ființa umană este mult mai mult decât ceea ce scot în evidență biologia și microscopale

ei, ea venise să îmi ceară să îi citeșc aura – ca un ultim demers, spunea ea – în încercarea de a-și recăpăta sănătatea. Chiar dincolo de speranța că ar putea avea din nou o viață normală, adică fără mers de urgență la spital și fără să î se mai pompeze cortizon, voia măcar să înțeleagă, atât cât era posibil, cauza acestui handicap.

Citirea aurei a debutat, deci, într-un mod foarte convențional*. Cu ajutorul unui variator de lumină, am creat penumbră în încăpere și Cathy s-a așezat în fața mea, cu spatele rezemat de un perete alb. Dar, după câteva minute consacrate percepției și studierii primelor radiații sau manifestări luminoase ale corpului său, activitatea mea a căpătat o cu totul altă direcție. Nu mai erau rețelele de energie subtilă, care parurgeau diferențele straturi ale aurei sale, cele care voiau să se manifeste.

Silueta lui Cathy s-a șters din câmpul meu vizual. Un vâl de lumină albă, ca un ecran lăptos, i-a luat locul dintr-o dată, într-o fracțiune de secundă, estompând, în același timp, și ambianța camerei mele de lucru. Știind ce avea să urmeze, m-am lăsat în voia acestei stări de fapt. Aproape imediat, pe acel ecran lăptos a apărut o scenă, o scenă în mișcare, în culori, cu sunete, cu reliefuri. Întreaga mea ființă era proiectată nu doar într-un simplu decor, ci într-o acțiune.

Cerul era alb, o atmosferă umedă, și „noi” ne aflam într-o curte uriașă, ce părea să fie a unei uzine părăsite. La una dintre extremități erau niște clădiri scunde, din cărămidă, acoperite cu tablă. Pe jos era noroi. Băltoace de apă peste tot... Erau multe femei în acea curte. Mergeau

* Vezi A. și D. Meurois-Givaudan, *Les Robes de Lumière*, Editura Amrita, 1987. (n. aut.)

sau, mai degrabă, se târau, încolonate spre nu știu unde, supravegheate de niște soldați cu mitraliere în mână. Atmosfera era înfricoșătoare și am înțeles imediat în ce trecut înfiorător mă purta această viziune.

Au urmat alte scene, aproape toate la fel. Privirea mea era când exteroară scenei, ca un aparat de filmat impersonal, când era privirea unei tinere femei, în jur de douăzeci de ani, complet epuizate. Știam că era a unei tinere femei. Nu aş fi putut spune de ce, dar era o certitudine adânc înrădăcinată în mine.

În sfârșit, decorul s-a schimbat radical. Femeile, care fuseseră dezbrăcate, erau împinsă într-o încăpere. „Aparatul meu de fotografiat” era printre ele, atent la ceea ce trăiau ele, percepându-le umilință, frigul îndurat și spaima. S-au auzit strigătele unor soldați, s-au închis niște uși, apoi încă un rând de uși în urma lor. Era un întuneric total și câteva femei au țipat când au început să se audă niște zgomote, ca niște șuierături. Gazul...

Nu am putut să-i spun lui Cathy ce a urmat. Teroarea, trupurile care se zbăteau zadarnic, sufocarea. Era prea mult. Brusc, vălul care servea drept ecran pentru această sinistră proiecție părea să se descompună. Cathy era din nou în fața mea. Avea ochii închiși și lacrimi mari îi curgeau pe obrajii. Cititul aurei se terminase. Acum, trebuiau adunate toate frânturile acelui puzzle, trebuiau înțelese, apoi... tălmăcite. Am stat de vorbă aproape o oră.

Îmi amintesc și acum prima întrebare pe care mi-a pus-o: „De ce toată această emoție? De ce toate lacrimile astea? Nu sunt tristă, dar ceva în mine a fost răscolit...“

Explicația era simplă: plonjasem în memoria profundă a lui Cathy. Avusesem acces la una dintre amintirile *memoriei sale cauzale*, readusesem în conștiință sa imaginiile dureroase care îi marcaseră una dintre existențele anterioare, respectiv pe ultima, dintr-un lagăr de exterminare.

Avusese parte, evident, de un sfârșit tragic, într-o cameră de gazare, pe când era încă Tânără. Sigur, nu păstrase nicio amintire conștientă despre asta, în schimb sufletul ei nu uitase. El era cel care le transmisesecelulelor din corpul ei actual *amintirea sufocării*. O amintire care se manifesta sub forma unui astm, tot atât de persistent pe cât de puternice erau, în adâncul ei, amintirea profundă și spaima legate de asfixiere, o amintire ce fusese reactivată, ca din întâmplare, de împlinirea vârstei de douăzeci de ani.

Scenariul care pentru mine, ca observator, era deja foarte clar a devenit și mai evident când Cathy mi-a povestit detalii despre viața sa: soțul său era de origine germană și l-a întâlnit exact în perioada în care i-au apărut primele crize de astm. În ceea ce o privea pe ea, părintii ei erau polonezi de religie iudaică, religie pe care, mi-a spus, a refuzat să o mai practice... tot cam pe la aceeași vîrstă!

Înlănțuirea cauză-efect vorbea de la sine. Spaimele din memoria ei profundă găsiseră o cale de a se manifesta. Astmul era modalitatea, strigătul lor de alarmă și, în același timp, o supapă de siguranță a organismului.

Șase luni mai târziu, am primit o scrisoare de la Cathy. Îmi mărturisea că, în zilele ce au urmat întâlnirii noastre, plânsese foarte mult, fără să o doară ceva anume și fără vreun motiv concret. Cum spunea ea, parcă un buzunar uriaș de lacrimi reținute s-ar fi spart și ar fi vrut să se golească de tot. De atunci, nu mai avusesem nicio criză de astm, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci pentru o atât de lungă perioadă de timp.

Au trecut câțiva ani de atunci și am revăzut-o pe Cathy întâmplător, într-una dintre călătoriile mele... Era perfect sănătoasă.

Am ales să încep cu acest exemplu pentru că situația lui Cathy este deosebit de reprezentativă pentru ceea ce putem numi, fără nicio ezitare, un caz de *maladie karmică* și pentru modul în care trebuie acționat într-o astfel de situație. Este un exemplu atât de tipic, încât aproape că devine clișeu. Găsim aici toate elementele: tulburări de sănătate cărora nu li se dă de capăt și care debutează, aparent, fără niciun motiv, într-un moment anume, cu scoaterea în evidență a unei memorii profunde, *un abces emoțional ascuns* care, odată incizat, lasă să scape lacrimi ce nu mai pot fi stăpânite, dar care duce și la revelarea unor elemente din viața prezentă ce amintesc de unele particularități dintr-o altă viață. În fine, avem o vindecare ce poate fi atribuită depășirii sau dispariției unui traumatism inconștient.

Acestea fiind spuse, de multe ori tocmai tipicul sau, mergând la extreme, tiparul este ceea ce permite progresul în analiză și apoi în înțelegerea unui fenomen.

Firește, există mii și mii de cazuri ca cel al lui Cathy. Pe unele le vei găsi menționate în această carte, tocmai pentru a putea înțelege mai bine mecanismele subtile ale unuia dintre aspectele karmeii și ale memoriei celulare.

Având permanent grija să evit schematizările, sistematizările sau generalizările, cred totuși că a sosit marea clipă de a vorbi deschis despre această chestiune, adică în modul cel mai explicit și mai concret posibil, chiar dacă asta înseamnă o mare provocare într-un domeniu intangibil, ce poate fi interpretat în atât de multe feluri și, de ce să nu o spunem, care este un subiect pe marginea căruia se poate divaga mult.

Primele mele exerciții practice, regulate, de citire a aurei, precum și studiile mele sistematice referitoare la diferențele manifestări ale aurei umane datează de mai bine de un sfert de veac. În cei patru sau cinci ani care au constituit ucenicia mea autodidactă, am considerat că prezența în viața noastră umană a ceea ce se numește „dimensiune cauzală“ ținea, din punctul meu de vedere, mai degrabă de un concept decât de o realitate accesibilă. Prin „dimensiune cauzală“ eu înțeleg ansamblul de legi care se referă la noțiunea de viață anterioară, adică un bagaj care există în memoria noastră profundă și ale cărui efecte se prelungesc de la o existență la alta. În limbaj modern, s-ar putea spune că un astfel de bagaj reprezintă *banca de date* completă a unei ființe, din momentul în care i-a fost dat Suflul vieții, la începutul Timpului. Chiar dacă suntem de acord cu o astfel de abordare, ea nu rămâne decât un principiu sau o teorie atâtă vreme cât nu am trăit noi însine o experiență în acest domeniu.

Primele mele percepții în lumea aurei cauzale nu s-au manifestat decât atunci când am reușit să stăpânesc suficient de bine apropierea de cele trei aure de bază: energetică, emoțională și mentală.*

Câștigând experiență, câmpul meu vizual s-a largit, ajungând să descopere o lumină cu totul aparte și ușor de sesizat în jurul corpului uman, la aproximativ 1,8 metri distanță de acesta. Foarte repede, mi-am dat seama că această emanație se întindea până la aproape 3 metri de corp și că sămăna cu un trapez, cu baza mică în sus, peste care era o sferă. Am mai constatat că percepția acestui mare halo

* A se vedea Anexa de la finele lucrării. (n. aut.)

geometric era mult ușurată prin fixarea privirii în mijlocul pieptului persoanei care participa la experiment.

Viziunea mea asupra aurei cauzale ar fi putut să rămână în acel stadiu – aşa cum se întâmplă cu majoritatea celor care reușesc să distingă contururile –, fără multiplicarea spontană a unui anumit număr de imagini, care mi-au dat de gândit. Într-adevăr, la ce servea perceperea unei influențe cauzale dacă nu conducea spre o dimensiune diferită a ființei? Această emisie, de un alb lăptos și fără nici un alt element suplimentar, nu putea să fie, prin ea însăși, de niciun folos.

Primele experiențe

Prima mea incursiune în realitatea pe care o reprezintă aura cauzală a fost cu o persoană care suferea de dureri extrem de violente la ceafă. Niciuna dintre aurele de bază pe care le-am percepuit nu oferea o explicație satisfăcătoare. Prin urmare, mai era *ceva, altundeva*, ce trebuia cercetat. Or, a cerceta, în materie de citit aura, înseamnă întotdeauna „a nu te cramponă“, a lăsa deoparte orice dorință personală de a vedea și de a înțelege cu orice preț.

Era un bărbat care avea dureri la ceafă, și asta de ani de zile. Stătea la o distanță cam de 4 metri de mine când mi-a apărut aura lui cauzală. Foarte repede și în timp ce privirea mea nu s-a desprins de mijlocul cutiei lui toracice, suprafața aurei lui a început să se unduiască. Parcă ar fi fost străbătută de mici valuri lente, care, aproape imediat, s-au transformat într-un tremur mult mai rapid. După câteva momente, în fața mea nu mai era decât ceva care te ducea cu gândul la o uriașă perdea albă. Aceasta s-a desfăcut la mijloc și aşa am început să citesc, pentru prima

dată cu adevărat, o amintire din trecut. Ea mi-a revelat sfârșitul tragic al unui bărbat care a fost dus la eșafod, pentru o execuție publică, în timpul Revoluției Franceze, o scenă dureroasă pe care am reușit totuși să i-o descriu „în direct” persoanei în cauză. Era evident că trebuia făcută legătura între durerile din cefă și decapitare, a cărei amintire, adânc înmagazinată, ieșea la iveală.

Unul dintre cazurile cele mai spectaculoase din acea perioadă de început a fost cel al unei femei care voia să-și explice teama, de-a dreptul bolnăvicioasă, față de foc. În plus, persoana respectivă avea ceea ce în genere am numi o pată roșie pe una dintre tâmpile. Și în această situație, aura cauzală a vorbit. Cu ajutorul unui mare număr de scene, ea a relatat povestea veche de câteva sute de ani a unei femei de origine mongolă, bătută sistematic de soțul alcoolic. Odată, când s-au certat mai tare ca de obicei, acesta, după ce a dat foc la casă, i-a provocat o arsură adâncă la tâmplă cu o bucată de lemn încins. Astfel, aura a revelat imediat originea probabilă a spaimelor ei, precum și pe cea a petei atât de urâtă pe care o avea.

Mi-am dat seama repede că fobia față de foc se atenuase considerabil. În ceea ce privește pata roșie, ar fi fost nevoie, din păcate, de mult mai mult decât de o simplă evocare a unui trecut îndepărtat pentru a o face să dispară.

Evident că toate acestea ridică niște semne de întrebare. În primul rând, ce reprezintă, de fapt, acea emanătie cauzală? Este vorba despre un corp în întregul sens al cuvântului? Putem recurge în mod sistematic la citirea ei pentru a învinge niște tulburări persistente sau inexplicabile? Poate fi asta un fel de panaceu prin care să răspundem la o serie de întrebări? În fine, asta dă înțotdeauna rezultate? Iar acestea pot fi semnificative?

O bancă de date

Să încercăm, într-o primă fază, să înțelegem ceva mai bine ceea ce reprezintă această deosebită manifestare cauzală, care apare în anumite împrejurări. Pentru cei care s-au aplecat deja asupra anatomiciei subtile a ființei umane, vreau să precizez faptul că trebuie făcută o distincție foarte clară între aura cauzală și corpul cu același nume, în sensul că aura este întotdeauna emanația, reflectarea sau prelungirea unui corp și nu trebuie confundată cu acesta. Astfel, după numeroasele observații pe care le-am efectuat, cu cât radianța cauzală este mai depărtată de corpul fizic, cu atât realitatea cauzală, ca organism structurat, îi este interioară corpului fizic.

Ființa cauzală este localizată în inimă. Acum se poate înțelege mai bine de ce am vorbit despre metoda mea, care constă în a fixa cu privirea centrul cutiei toracice a persoanei pe care vreau să o ajut.

Zona inimii unei persoane este cea care ascunde secretul trecutului său. Prin urmare, corpul cauzal își are sălașul în această zonă a organismului. Mai exact, se poate spune că germenii săi sunt localizați în ventricul stâng al inimii. La el m-am referit când am folosit, ceva mai devreme, expresia „banca de date“ a persoanei. În unele lucrări este denumit „atom-germene“. Chiar dacă termenul nu este prea elegant și este și destul de rece, aş compara acest atom-germene cu un fel de „microcip“ conectat la sufletul fiecărei ființe și care o urmează, fără greș, de la o viață la alta. Acest element subtil reprezintă memoria absolută a ființei respective, un fel de aparat de înregistrat total, audio și video, conectat în permanență la conștiință și care înmagazinează tot ceea ce trăiește acea ființă. Prin urmare, corpul cauzal și mai ales atomul-germen conțin și